

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

ภัยอยู่ที่ใจ คุณอยู่ที่ใจ

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวันที่ ๑๕ วันนี้ ทองคำได้ ๓ กิโล ๕๓ บาท ๗๔ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๔๗๓ ดอลลาร์ ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวงที่พูดแล้วพูดเล่าตลอดมานั้นจำนวน ๔,๐๐๐ กิโล นี่สำหรับพี่น้องทั่วประเทศไทยรวมกันเป็นอวัยวะให้ครบสมบูรณ์ ๔,๐๐๐ กิโล มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒,๕๐๐ กิโล ยังขาดอยู่อีก ๑,๕๐๐ กิโล จะครบจำนวน ๔,๐๐๐ กิโล จำนวนนี้เป็นพิเศษอันหนึ่งต่างหาก ทองคำต่อยอด นี่หมายถึงเอามาจากที่อื่นจะขึ้นต่อยอดข้างบน ๔,๐๐๐ นี้ให้เป็นอวัยวะของพี่น้องทั่วไปหมด ๔,๐๐๐ เป็นอย่างน้อย

ทองคำต่อยอดจากเงิน ๘๐๖ ล้านบาท ซื้อทองคำแล้ว ๒๐๐ ล้านบาท ได้ทองคำ ๕๐๐ กิโล(๕๐ แท่ง) มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒๕๐ กิโล(๒๐ แท่ง) ที่ยังไม่ได้มอบก็อีก ๒๐ แท่ง รวมทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒,๗๕๐ กิโล ทองคำที่ได้หลังจากมอบเข้าคลังหลวงแล้วได้ ๒๕๐ กิโล นี่ก็หมายถึง ๒๐ แท่งที่เอาเงินโครงการออกไปซื้อเมื่อเร็ว ๆ นี้ อันนี้ยังไม่ได้มอบคลังหลวง ทองคำที่ยังไม่ได้หลอมและยังไม่ได้มอบเป็น ๑๔ กิโล ๒๓ บาท ๑๙ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๓,๐๑๔ กิโล กรุณาทราบตามนี้ จะสืบคลานตามนี้ไปเรื่อย ๆ เดินไปตามนี้ นี่ละรอยแห่งความสมบูรณ์พูนผลแห่งประเทศไทยเรา คือรอยที่อ่านนี้ ให้เดินตามนี้ด้วยกันทุกคน ๆ อย่าปลื้มอย่าแวง แล้วจะถึงจุดหมายปลายทางแห่งความสมบูรณ์พูนผลแห่งชาติไทยของเรา โดยความรักชาติและความสามัคคี มีศาสนาเป็นเครื่องหนุน จะเป็นไปด้วยความราบรื่นดีงามทุกอย่าง

เมื่อวานนี้พระก็มาจำนวนมาก ไล่เลยกับมาวันที่ ๑๓ วันที่ ๑๓ เป็นคณะฝ่ายปริยัติฝ่ายปกครองที่มากมาย ส่วนใหญ่ก็รวมสองจังหวัด อุดร ขอนแก่น ที่มารวมกันเมื่อวันที่ ๑๓ พระจำนวนมากดังที่เราเห็นกัน นี่เป็นฝ่ายปริยัติฝ่ายปกครอง ที่มาเมื่อวานนี้เป็นฝ่ายปฏิบัติ ส่วนมากเป็นสายหลวงปู่มั่น จำนวนมากเหมือนกัน อันนี้ไม่แน่นอน มาจากทุกแห่งทุกหน ไม่ว่าจังหวัดนั้นจังหวัดนี้ นครพนม สกลนคร หนองคาย อุดร ขอนแก่น มาทั้งนั้น กรรณฐานมีอยู่ทั่วไป เมื่อวานนี้ดูเหมือนเป็นวันนัดกันให้มารวมตามประเพณีที่ครูบาอาจารย์พาดำเนินมา ก็คือมาคารวะรับฟังโอวาทคำสั่งสอน อย่างมาเมื่อวานนี้ แล้วก็มาอนุโมทนาช่วยชาติของเรา เพราะฉะนั้นทองคำเมื่อวานนี้จึงได้ถึง ๓ กิโล ๕๓ บาท ๗๔ สตางค์ เกือบ ๔ กิโลเมื่อวาน ทางโน้นได้มา ทางนี้ได้มา รวมกันไม่หยุดไม่ถอยจะค่อยสมบูรณ์พูนผลขึ้นไปเรื่อย ๆ

ดั่งที่เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ให้ฟังเสียงธรรม นี่สำคัญมากนะ ธรรมถือ เป็นหัวใจเลย ก้าวตามนี้จะราบรื่นดีงาม ไม่กระทบกระเทือน ถ้าเป็นกิเลสมันมักเป็น อย่างน้อยก็มักจะ มากกว่านั้นแตก กิเลสไปไหนเป็นอย่างนั้นเป็นไฟไปเลย แต่โลกก็ถูก มันจุกจุกไม่รู้เนื้อรู้ตัว ได้เท่าไรรำรวยเท่าไรยิ่งดี ยิ่งดี เรื่องของกิเลสดี ๆ แต่ตัวเองผู้ ดิ้นตายตามมันนั้นและส่วนรวมที่ได้รับความกระทบกระเทือน กิเลสมันไม่ให้มองดูนะ เรื่องกิเลสไปไหนกระทบกระเทือน ถ้าธรรมไปไหนราบรื่นดีงาม เหมือนกับน้ำไหลลง ที่ ไหนต่ำก็ไหลลง ๆ หนุนกัน ๆ ที่ใดสูงไหลลงมา

เช่นอย่างฝนตกลงจากภูเขา ไม่อยู่นะ ไหลลงมาพื้น ที่ไหนต่ำก็ไหลลงไป ๆ ธรรมเฉลี่ยเพื่อแผ่ เป็นอย่างนั้น โลกทั้งหลายถึงได้ยอมรับกัน ถึงขนาดประกาศออกมา เลยว่าขอความเป็นธรรม คือความเป็นธรรมเป็นความที่ตายใจได้สุดยอดแห่งหัวใจเรา เลย ขอความเป็นธรรม คือความเสมอภาค ไม่เอนไม่เอียง เรียกว่าความเป็นธรรม อคติ ๔ อย่างที่ว่า ความลำเอียง ไม่มีในธรรม ต้องเสมอไปเลย

ภวานาก็ให้ดูหัวใจตัวเองนะ เข้ามาอยู่ในวัดก็คิดถึงบ้าน ฟังซินะ มันไม่อยู่เป็น สุขนะกิเลส ถ้าอยู่ในบ้านธรรมท่านก็จุตลากออกมา จะนอนตายอยู่ในบ้านนี้หรือ เวลา ตายแล้วเขาเอาไปเผาป่าช้า เขาไม่ให้อยู่ในบ้านนะ ถ้าเป็นพูดคุยกัน หือ อย่างนั้นหรือ ธรรมท่านกระตุกเอา จะนอนตายอยู่ในบ้านนี้หรือ เวลาตายแล้วเขาเอาไปเผาป่าช้า เขาไม่เผาในบ้านนะ เวลานี้มีธรรมในหัวใจบ้างหรือเปล่า อู้ย ยังไม่มี ถ้าอย่างนั้นก็ ภวานาบ้างซี ถูกธรรมท่านจุงมา ครั้นมานี้กิเลสก็ลากคืนไปโน้น บ้านเราเป็นยังงัย พ่อ บ้านเป็นยังงัย แม่บ้านเป็นยังงัย ยุง ส่วนมากกว่าพ่อบ้านเป็นยังงัย ลูกเป็นยังงัย งานการ เป็นยังงัย ยุงอยู่นั้น มันไม่ได้ภวานามันพาวน วงกลับไปบ้าน เป็นอย่างนั้นนะ

เวลาได้ภวานา กายมาใจให้มาด้วย เพราะใจเป็นผู้พามา มาอยู่แล้วกิเลสลากใจ ไปยุ่งเหยิงวุ่นวายกับบ้านกับเรือน มันไม่ให้ยุ่งกับทางจงกรมภวานา มันไปยุ่งกับบ้าน กับเรือน ถ้ามภวานาเป็นยังงัยได้อะไร อ้อย ไม่ได้เรื่อง ก็จะได้เรื่องอะไรมันไม่ได้ทำ อรรถหาธรรม หาแต่เรื่องยุ่งก็ได้เรื่องยุ่งนะซี มานี้ให้ตั้งใจภวานาทุกคน ตั้งใจมาอบรม ดูซิพระท่านมาจากภาคไหน วัดป่าบ้านตาดนี้รับพระทั่วประเทศไทยมาตั้งแต่เริ่มแรก สร้างวัด ทุกภาคอยู่นี้ไม่เคยขาดนะ วัดนี้รับตลอดทุกภาค ๆ บางที่ทางฝั่งลาวเขาก็มา ทางนั้นก็พุทธศาสนา ลูกชาวพุทธเหมือนกัน

ท่านมาตั้งใจอบรมให้ดูซี องค์ไหนอยู่ที่ไหน ๆ มีบ้านมีเรือนมีพ่อแม่ มีภรรยา มีสมบัติเงินทองข้าวของเหมือนกัน ทำไมท่านตัดมาภวานา ก็คิดเอามาเทียบเคียง เจ้าของบ้างซี เราก็ตั่งใจมาภวานาหาอรรถหาธรรมซึ่งเป็นของเลิศเลอเหมือนกัน ทำไม เราจะหาไม่ได้ หัวใจไม่มีผู้หญิงผู้ชาย หัวใจเป็นนามธรรมล้วน ๆ ก็มีแต่กิเลสกับธรรม

อยู่ด้วยกัน เวลาเรามาอย่างนี้ก็ตีกัน ล่อให้กิเลสกับธรรมรบกัน ทางหนึ่งก็จะลากไปบ้าน ทางหนึ่งก็จะลากเข้าทางจกรม สุดท้ายหมอนลากไปเลย ครอบ ๆ เสร็จ ศาลเป็นผู้พิพากษาตัดสินคือหมอน คือเสื่อคือหมอนตัดสิน ฟังเสียง โอ้ย วันหนึ่งไม่ทราบว่าจะตัดสินอะไร ผู้พิพากษาเลยจะตายตัดสินทั้งวันทั้งคืน คนนี้หลับครอบ ๆ คนนั้นก็ครอบ ๆ แครก ๆ ตัดสินลงเสื่อลงหมอนนั้นซิ พอลงถึงนั้นแล้วไม่มีคำคัดค้านต้านทานนะ ครอบ ๆ เลย ตรงนั้นเป็นที่ตัดสินเด็ดขาด ผู้พิพากษาเด็ดขาดของลูกศิษย์หลวงตาบัว วัดป่าบ้านตาด มีผู้พิพากษาเป็นผู้ตัดสินบังคับบัญชาลงในเสื่อในหมอน แทนที่จะไปทางจกรมไม่ไป โดดเข้าไปตรงนั้นแหละ มันมีไหมวัดป่าบ้านตาด หรือเราหาเรื่องอุทริเอาตำรวจเข้ามาจับพวกนี้ มันนอนไม่รู้จักตื่น จับลากออกไปบ้าง โดดลงน้ำมันจะได้หายง่วงบ้าง

ดังครั้งพุทธกาลนี้มี นิ่งภวานามันง่วง ลงเดินจกรมก็ยิ่งง่วง แหงนดูเมฆดูดาวดูเดือนตามธรรมพระพุทเจ้าท่านสอนไว้ ให้ดูเมฆดูดาวเพื่อเปลี่ยนความรู้สึกให้ไปยับ ๆ อันนั้นแล้วหมอนเข้ามาตีอีก ตีกิเลส จากนั้นก็ลงน้ำ มันยังง่วงอยู่ลงน้ำ ฟังซิเป็นคติขนาดไหนท่านสอนไว้ในตำรา แต่ก่อนเราก็เพียงอ่านไปเฉย ๆ ยังไม่เห็นต้นเหตุต้นผลแห่งความจริงที่แสดงอย่างนี้คืออะไร ลงไปเดินมันยังง่วง เดินลงไปอีกมันยังง่วง ก็คว่าเอาพวกจอกพวกแห่นมาโปะหัวเข้าไปซิ มันทำไมง่วงนัก อยู่ในกลางน้ำนะเห็นไหมละ นั้นละท่านฝึกของท่าน สุดท้ายท่านสำเร็จ นี่หมายความว่าความเพียรที่หมอนตัวตัวเข้าใจ เสรอ นี่เรามาจับเอาตรงนี้ได้ ถ้าธรรมดาไม่ทำละ

นี่อำนาจแห่งธรรมเมื่อเวลาแก่กล้าสามารถแล้วธรรมจะพาก้าวเดิน ความง่วงเหงาหาวนอนในธาตุในขันธมันก็ดึงลงให้ง่วงเหงาหาวนอน ธรรมดึงออก ๆ ดึงลงน้ำลงท่า ฟาดเอาจอกเอาแห่นมาโปะศีรษะ ตรีสรู้อั้งขึ้นมาเลย นั้นเห็นไหม นี่แต่ก่อนเราก็ยังไม่คิด เวลามันมาโดนเข้าหัวใจนี้ ผ่านแล้วมันถึงกันหมดเข้าใจไหม เพราะฉะนั้นจึงไม่ถาม ทูลถามพระพุทเจ้าหาอะไรว่างั้นเลย จำอย่างเดียวกันแล้วถามหาอะไร

อันนี้ก็เหมือนกัน ความเพียรเมื่อเข้าถึงกันแล้วมันจะรับกันทันที ๆ อย่างที่ท่านว่าเดินจกรมจนฝ่าเท้าแตกเหมือนกัน นี่มีในตำรา จนได้ตั้งเป็นเอตทัคคะขึ้นมา พระโสณะท่านแก่กล้าในความเพียร เป็นเอตทัคคะทางนี้ เวลาตรีสรู้อั้งมาแล้วยกให้เลิศในทางความเพียรแก่กล้า องค์เหล่านั้นท่านก็เพียรเหมือนกัน แต่องค์นี้ฝ่าเท้าแตก เอาอันนี้ขึ้นมา ความเพียรของท่านมีด้วยกัน ถึงขั้นเพียรแล้วไม่ถอยด้วยกัน นี่มันก็บอกกันหมด เป็นแต่เพียงยกเอกเทศขึ้นมาว่า องค์นี้ฝ่าเท้าแตก องค์นั้นไม่ได้กล่าวถึงก็เลยยกอันนี้ขึ้นเสีย ความเพียรของท่านที่หมอนตัวเป็นเกลียวเป็นอย่างนั้น ฝ่าเท้าแตก

เดินจงกรมธรรมดาให้ฝ่าเท้าแตกมันไม่แตก มันมีแต่หมอนแตก ฝ่าเท้าอย่าหวังว่ามันจะแตกนะมีแต่หมอนแตก ทีนี้เวลาความเพียรอำนาจของธรรมแก่กล้า ดีเข้าไป ๆ ก็เลสฟุ้งออก ๆ ทีนี้หนุ่นเข้า ๆ ไม่มีวันมีคืน นั้นละเดินจงกรม ถ้าลงได้ก้าวเข้าทางจงกรมแล้วฟาดเสียทั้งวันเดินได้ จิตมันไม่ได้ออกมา มันหมุ่นอยู่ที่นี่ ตีกันอยู่นี่วงใน ถ้าเป็นนักมวยตีเข้าวงใน นี่เรียกว่าธรรมจักร สติปัญญาอัตโนมัติ ฟุ้ง้องทั้งหลายฟุ้ง ถอดออกมาจากหัวใจมาพูด ท่านทั้งหลายว่านี่มาโกหกโลกเหรอ สอนโลกจนจะตายอยู่เวลานี้สอนด้วยความโกหกเหรอ เราแทบเป็นแทบตาย บอกทุกอย่าง สมัยปัจจุบันนี้ก็เอาตัวออกยันเลย แต่ก่อนเราเอาตำราออกยัน นี่เอาตำราใหญ่ออกเลย เราไม่สงสัยพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ไม่มีสงสัยเลย จำไปหมด เทียบกับแม่น้ำมหาสมุทรอย่างทีกล่าว แล้วนั้นเห็นไหม ถ้ามหาพระพุทธเจ้าทำไมอันเดียวกันเท่านั้นพอ จำ เป็นมหาสมุทรไปหมด จ่อลงตรงไหนก็มหาสมุทร ๆ จ่อลงตรงไหนก็ธรรมธาตุ ๆ เหมือนกัน

ทีนี้เวลาความเพียรอย่างนี้แล้ว เดินจงกรมมันไม่รู้ละเวล่ำเวลา ไม่ได้สนใจ เรื่องน้ำเรื่องท่าเรื่องอะไรไม่สนใจทั้งนั้น เหมือนนักมวยเข้าวงในกัน ใครจะไปอ่อนแอไม่ได้เวลานั้น ฟุ้งเต็มเหนียว ๆ นี่ก็เลสกับธรรมพัดกัน เข้าวงในกัน นี่เรียกว่าธรรมเข้าวงใน เข้าวงในได้ที่แล้วดีก็เลสแหลก ๆ เดินจงกรมถ้าลงก้าวเข้าทางจงกรมแล้วอยู่นั้นละ เดินอยู่งั้น ทีนี้ไม่ใช่เดินวันหนึ่งวันเดียวละซี กลางคืนก็เดินได้ตลอดเวลา จนจะตายถึงมานอน ไม่อย่างนั้นทางนี้มันหมุ่นไม่ถอย นี่ละความเพียร ธรรมมีอำนาจเป็นอย่างนี้ฟุ้ง้องทั้งหลายจำไว้ เหมือนกับกิเลสมีอำนาจ จะไปทำคุณงามความดี กิเลสลากเอา ๆ มันไม่ให้อยากก้าวออกจากบ้านจากเรือน สิ่งของต่าง ๆ ที่จะสละทำบุญให้ทานมันไม่ยอมนะ กิเลสมันดึงเข้า ๆ เวลากิเลสมีอำนาจ อะไรมีราคาหมดขึ้นชื่อว่าเป็นของกิเลส เรื่องของธรรมมันเห็นเป็นมูตรเป็นคูไปหมด จำเป็นอะไร มันว่าอย่างนั้นนะ กิเลสมันเก่งขนาดนั้น

นี่เรายกมาเทียบจากใจดวงเดี่ยวนี่ เมื่อได้รับการอบรม เอาธรรมเข้าฟอก ฟอกไปฟอกมาหลายครั้งหลายหนก็ค่อยผ่องใสขึ้นมา ก็ค่อยมองเห็นเหตุเห็นผล เห็นดีเห็นชั่ว ค่อยเห็นเรื่องผิดเรื่องถูกของตัวเองเข้าไป ก็ค่อยแก้ไป ๆ ก็เบิกออก ๆ พอเบิกออกเท่าไรมันก็ยังเห็น เพราะมันมีแต่โทษเต็มตัว กิเลสเป็นคุณที่ไหน มีแต่โทษเต็มตัว ๆ รอบหัวใจ เวลาธรรมส่องเข้าไปมันก็เห็นซี แต่ก่อนธรรมส่องออกไม่ได้นะถูกกิเลสมันบีบ ทีนี้พอธรรมส่องออกไปได้ เห็นตรงไหนมันก็เป็นโทษ ๆ มันก็ยังกระจำงออกไปเรื่อยโทษ คุณก็ยังเด่นขึ้น ๆ เกิดความรู้ความเห็นแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นเรื่อย ๆ ทีนี้กิเลสก็เบิกออก ๆ

นี่ละที่นี้ เรียกว่าธรรมเป็นอัตโนมัตติ แต่ก่อนกิเลสเป็นอัตโนมัตติลากอุสัถวโลก ตื่นนอนขึ้นมาลากแล้ว กิเลสลากสังขารความคิดความปรุง สัญญาความสำคัญมั่นหมาย ได้รับมาจากตา หู จมูก ลิ้น กาย ไปเก็บกว้านมาแล้วก็มาเข้าในคลังหลวงนี้ สังขารเป็น ผู้ทำงาน สัญญาเป็นผู้ทำงาน สองอย่างนี้ออกมาทำ กว้านเอามาจากที่ได้เห็นได้ยินได้ ฟังในเรื่องราวต่าง ๆ ลากเข้ามาตรงนี้ก็มาเผาเจ้าของ คิดเรื่องไหนก็ตาม ไม่ได้ว่าเรื่อง นี้เราคิดแล้วตั้งแต่เมื่อวานเมื่อวานขึ้น คิดมาหลายครั้งหลายหนเบื่อหน่ายอึดพ้อแล้ว เป็นเดนไปแล้วไม่มี ถ้างสังขารได้คิดด้วยอำนาจของกิเลสแล้วสด ๆ ร้อน ๆ ทั้งนั้น เรื่องราวผ่านมามากตั้งกับตั้งกัลป์มันก็เอามาอุ่นเอาสด ๆ ร้อน ๆ เผาเจ้าของตลอดเวลา นี้ เวลากิเลสมีกำลังเป็นอย่างนั้นนะ

ที่นี้เวลาธรรมชำระเข้าไป ๆ ด้วยความตะเกียกตะกาย หนุนเข้าไปหลายครั้ง หลายหนก็ค่อยเบิกออก ๆ ก็ค่อยเห็นเรื่องเห็นราว พอเห็นเรื่องเห็นราว ก็มีแต่ภัยทั้ง นั้นรอบตัว เห็นเพียงเท่านี้ก็เป็นภัยแล้ว เห็นไปเท่าไรก็เป็นภัยทั้งนั้น ที่นี้ธรรมก็ค่อย เบิดออก ความเพียรก็เร่งเข้า ๆ แสงสว่างก็จ้าออก ๆ ที่นี้มองเห็นแต่ภัยทั้งนั้นรอบด้าน นี่ละเห็นไหมธรรม บทเวลาเห็นแล้วภัยรอบด้าน คุณก็รอบหัวใจ มันก็หมุนตัวกัน จาก นั้นก็เป็นธรรมอัตโนมัตติ ธรรมก้าวเดินในหัวใจเป็นอัตโนมัตติ กิเลสอ่อนลง ๆ อันนี้ดีเข้า ๆ

นี่ละกิเลสกับธรรมอยู่หัวใจดังที่พ่อแม่ครูจารย์ว่า ที่เราไปหาท่านที่แรกเราลืม เมื่อไร หือ ท่านมาหาอะไรขึ้นเลยนะ จ้อเข้าเลย มาหามรรคผลนิพพานหรือ ชัดไปเลย ต้นไม้ภูเขาไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ดินฟ้าอากาศไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ธรรม นั้น ปฏิเสธทั้งสอง ๆ ตลอดเต็มท้องฟ้ามหาสมุทร ไม่ใช่กิเลสไม่ใช่มรรคผลนิพพาน กิเลส จริง ๆ มรรคผลนิพพานจริง ๆ อยู่ที่ใจ นั้นท่านบอกมานั้นนะ ให้ดูที่ใจ ภัยอยู่ที่ใจ คุณ อยู่ที่ใจ ลงนี้เลยนะ จากนั้นก็เร่งสอนทางด้านภาวนา นี่จึงต้องบุกเบิกภัยทั้งหลายออก เร่งสอน เราไม่ได้ลืมนะ

เหล่านี้ไม่ได้เป็นกิเลสค้นหาเป็นภัย มันเป็นอยู่กับอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากใจไป วาดภาพลอกเจ้าของ อันนั้นดีอย่างนั้นอันนี้ชั่วอย่างนี้ ออกจากนี้ะไปลอกเจ้าของ เป็นตุ๊กตา เหมือนเขาตูดหนึ่งนั้นละ เรื่องมันไปไหนแล้วก็ไม่รู้ เอาภาพมาดูเป็นบ้ากัน ไม้ ว่าเป็นบ้าแต่คน หมาก็เป็นเราไปเห็นแล้ว เขานิมนต์ไปสวดมนต์ เขามีงานอะไรนิมนต์ เราไปสวดมนต์ ออกมาเขาฉายหนังอยู่กลางทุ่งนา เรียกว่าฉายหนังกลางแปลงว่างั้น เถอะ มาจอหนังก็จ้าอยู่ใหญ่ ๆ นะ ก็มองดูเรากำลังจะผ่านไปที่พักนะ มานี้มองเห็นลิ งตัวหนึ่ง โถ ใหญ่กว่าไอ้หมี ไอ้ลิงตัวนั้นนะ เตี้ยวตัวนั้นโดดลงมา ตัวนี้โดดลงมา หยอก กันเล่นกัน โก๊กกัก ๆ ไอ้หมาไปเที่ยวหากินเศษกินเดนที่เขาไปดูหนัง ไปหากินนั้น มัน

มองเห็นลึงในจอหนัง หมากก็เลยลืมหินข้าวไป ฟังเสียงหมาเห่าออกแวก ๆ เहांลึงในจอหนัง

นี่พวกเรานี้พวกหากินเศษกินเดินตามกิเลสมันหลอกมันล่อ อันนั้นก็ดิอันนี้ก็ดิ กินเศษกินเดินของกิเลส ที่นี้พอลึงผ่านมาก็เป็นพวกเดียวกัน พวกลึงกับพวกเรานั้นอันเดียวกัน พอพวกนี้เห็นลึงก็เห่าโวกวาก ๆ ตื่นบ้าก้นอยู่ ประสาผ้าประสาธูปไปเห่าโวกวาก ๆ เห็นไหมละ นี่ละมาวาดภาพหลอกเจ้าของ หลอกอยู่ทั้งวันทั้งคืน หลอกมาตั้งกับตั้งกัลป์กิเลสตัวนี้ มันเอาเป็นสังขารสมุทัย สัญญาภิสมุทัย กิเลสเอาไปใช้ทั้งหมด มันเล่นเต็มเหนี่ยวของมัน ที่นี้เวลาเรานุกเบิกด้วยอรรถด้วยธรรมของเราไป ค่อยจางไป ๆ เห็นเรื่องเห็นราว ๆ เข้าไปเรื่อย ทางนี้เบิก

พอธรรมมีกำลังกล้าแล้ว ธรรมเป็นอัตโนมัตติละที่นี้ ตีออกแหล็ก ๆ แยะออกไป นี่ไปปรากฏเป็นภาพออกไปจากใจนี้รู้แล้วนะ แต่ก่อนมันไม่เห็น เห็นอยู่ภาพนั้นเลยมันออกไปจากไหนไม่รู้ เป็นลึงเป็นค่างเป็นสัตว์เป็นเสือตามจอหนังเข้าใจไหม นี่สังขารมันปรุงพิบเป็นสัญญาอารมณ์ไปวาดภาพ แล้วก็ตื่นภาพ ไม่รู้ว่ามันออกไปจากไหนนะ เวลาสติปัญญาทันแล้ว แยะไปปรากฏโน้นออกจากนี้ ๆ พอกำหนดปั้มมันจะดับปั๊ป ๆ นั้น ท่านแก่ของท่านอย่างนั้น มันแยะออกตรงไหนก็รู้ทันที ๆ ออกจากนี้ ๆ ก็ตีตรงนี้เข้าไป โรงงานใหญ่มันอยู่ที่นี้ ไปเป็นภาพเป็นจอต่าง ๆ มันออกไปจากนี้ ตีเข้านี้ อันนั้นก็จางไป ๆ ค่อยเห็นโทษ ที่นี้ฟาดอันนี้เข้าไปด้วยอัตโนมัตติ

นี่ละความเพียรในขั้นนี้ไม่รู้จักหลับจกนอนไม่รู้จักเป็นจักตาย ถึงขั้นธรรมมีกำลังเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน เวลากิเลสมันลากสัตว์ทั้งหลายไม่รู้จักเป็นจักตาย ตายไม่มีปาชา ภาระหนึ่งว่าจะไม่ตาย มันติดมันดินตามอำนาจของกิเลสเป็นอย่างนั้นนะ ที่นี้เวลาธรรมส่องเข้าไปมันก็เห็นละซี นี่ปาชาคนเป็น นั้นปาชาคนตาย เขาตายทิ้งไว้ปาชาเรายังไม่ตายอยู่กับเรา ปาชาผีดิบอยู่กับเรา ปาชาผีตายอยู่นั้น มันก็ย้อนเข้ามาพิจารณาตัวเอง นี่ละ โอปนยโก เข้าใจไหม ที่นี้ก็ยิ่งเบิกกว้าง ๆ เรื่องของกิเลสตัณหาก็ค่อยหดเข้ามา ๆ ธรรมจ้อออก ๆ นี่ท่านว่าความเพียรอัตโนมัตติ นี่ถึงขั้นฝ่าเท้าแตก อันนี้ฝ่าเท้าแตกไม่สงสัย

แต่ที่เราจะบังคับธรรมดา เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ให้ฝ่าเท้าแตกมันเป็นไปไต่ยาก เราก็อ่านไปอย่างนั้นแต่ก่อน มีในตำราที่ พอเวลามันมาเจอเข้าอย่างจัง ๆ ในหัวใจนี้ อ้อ ชั้นทันทีไม่ต้องไปถามท่าน อ้อ ฝ่าเท้าแตกเพราะเหตุนี้เอง เดินอยู่ทั้งวันทั้งคืน เดินอยู่เป็นประจำวันประจำคืนแล้วจะไม่แตกไต่ยังงิ ถ้าลงไต่เดินแล้วไม่รู้เวล่ำเวลา นั่งก็เหมือนกัน แบบไหนก็แบบเดียวกัน มีแต่เพลินกับธรรมภายในใจ มันไม่ได้

ออกมาสังขารร่างกายเจ็บปวดเมื่อยล้าอะไรนะ ไม่ออก มีแต่กิเลสอยู่ตรงไหนพืดกันตรงนั้น ๆ นี่ละที่ว่าฝ่าเท้าแตก อ้อ แรกอย่างนี้เอง

เราไม่เคยแตกเราก็บอกไม่เคยแตก แต่ถ้านานไปกว่านี้จะแตกไม่สงสัย นี่กิเลสแตกเสียก่อนพูดให้มันตรง ๆ อย่างนี้นะ กิเลสแตกเสียก่อนฝ่าเท้าเลยไม่แตก ถ้าหากว่ากิเลสยังไม่แตกจะแตกแน่ ๆ ฝ่าเท้า เพราะเหตุใด พอมานั่งน้ำมันออกร้อน เหมือนไฟลนฝ่าเท้านี้ละ โอ้โฮ ทำไมฝ่าเท้าถึง นี่เวลาออกจากทางจงกรมมานั่งน้ำมันเหมือนไฟลน เอ้ น้ำมันฝ่าเท้าแตกหรือ ก็มาดูฝ่าเท้าเจ้าของ ดู เอ้ มันก็ไม่แตก ไม่แตกก็บอกไม่แตก คือหนังมันบางเต็มที่แล้ว ถ้าเวลานานไปกว่านั้นมันก็แตกได้ คือว่าหนังบางเข้าไป ๆ ถึงเนื้อ เรียกว่าฝ่าเท้าแตก

นี่ละความเพียรฝ่าเท้าแตก อำนาจของธรรมแก่กล้าขนาดนั้น ไม่งั้นลากโลกออกจากสงสารไม่ได้ กิเลสมันหนาแน่นมาก จึงต้องอาศัยความพากเพียรเต็มเม็ดเต็มหน่วย นี่เมื่อเวลามันได้เจอในหัวใจแล้วจะสงสัยไปที่ไหน วัดกันได้ที่ทันที ๆ เลย เป็นอย่างนั้นดังที่ท่านลงไปเดินจงกรมถึงขนาดกว้านเอาออกเอาแหวนมาโพกศีรษะนี้ คือจิตมันไม่ถอย แต่ธาตุขันธ์มันอ่อนมันจะตาย มันอยากหลับอยากนอน ทางนี้ไม่ถอยทางจิตนี้ จึงต้องได้ช่วยกันด้วยวิธีเอาน้ำมันมาให้ทางนี้ก้าวสะดวก เพราะความง่วงเหงาหาวนอนจะไม่รบกวนมาก พอทางนั้นเบาลง ทางนี้ก็พุ่ง ตรีสรูบึงเลย

ไม่ใช่อยู่ ๆ ท่านไปเดินเดาเอานะ อันหนึ่งพาหนุไนให้เดินจงกรม ทรมานกันทุกแบบเพื่อธรรมจะได้ก้าวเดินสะดวก ธาตุขันธ์ไม่กวนมาก ถ้าเวลามันง่วงมันก็มีแต่จะหลับจะนอน การทำความเพียรก็ต้องพักเวลาหลับนอน ที่นี้ความพุ่งของจิตของธรรม ท่านมันไม่พักนี่นะ ท่านจึงหาอุบายวิธีช่วยอย่างนั้น นี่ในตำรามิ ที่นี้เวลาไปเจอนั้นแล้วมันเข้ากันนี้บีบยอมทันที ๆ อ้อ ๆ ไปเลย ถ้ามกกันหาอะไรความจริงอย่างเดียวกัน ใครเจอเข้าก็ยอมรับด้วยกันนั่นแหละ

อย่างที่ว่าบาปบุญนรกสวรรค์ก็แบบเดียวกันนี้ไม่ได้ผิดกันอะไรเลย พอเจอกันบีบ อ้อ ทันทีเลย เอา ใครจะเก่งกล้าสามารถในโลกอันนี้ จะไปลบบาปบุญนรกสวรรค์ไม่ให้มีในโลก ที่ศาสดาทั้งหลายทุกพระองค์สอนไว้อย่างนี้ องค์ไหนมากก็เจอ อันนี้มีมาตั้งก็กำกักลับแล้วบาปบุญนรกสวรรค์นี้ พรหมโลกนิพพาน เปเรตตีประเภทต่าง ๆ มีมาประจำโลกถ่ายทอดกัน เหมือนคนติดคุกติดตะราง พวกนี้สิ้นโทษพวกนี้ออกไป พวกนั้นเข้ามาอย่างนี้ สร้างบาปสร้างกรรม พวกไปสวรรค์เหมือนกันถ่ายทอดกันอยู่ตลอดเวลา พวกลงนรกก็แบบเดียวกัน มันยั่วเย้า ๆ ถ้าพูดถึงภาษาของเราเป็นตานี้ยั่วเย้า ๆ แต่ตาใจไม่ได้เป็นอย่างนี้ เห็นบีบหายสงสัยทันที ๆ ไม่ได้มองว่า เอ๊ะ นี่มันข้างหน้าหรือ

ข้างหลังนะ คน ๆ นี้เป็นข้างหน้าข้างหลัง ไม่นะ ถ้าลงจิตได้เห็นสภาพความเป็นจริง แล้วจริงฝั่งทันทีเลย หายสงสัย ๆ นั้นท่านจึงเรียกว่ารู้จริงเห็นจริงซิ

พระพุทธเจ้าสอนแบบนี้สอนโลก เพราะเห็นแบบนี้มาสอนโลก พวกเราจึงจะไปเก่งกล้าสามารถยิ่งกว่าครูหรือ ไปเที่ยวลบบาบบุญนรกสวรรค์ไม่ให้มี เก่งกว่าศาสดาทุกองค์หรือ ถ้าอย่างนั้นพวกเราใครจะปฏิบัติตนว่าเป็นศาสดาของพระพุทธเจ้าทั้งหลายได้ไหม มันไม่มีใครสามารถ มีแต่จะจม ๆ ทั้งนี้ถ้าฝืนพระพุทธเจ้า ฝืนมากฝืนน้อยจมไม่ต้องสงสัย ใครจะไปทำในที่ลับที่แจ้งที่ไหนก็ไปทำเถอะนะ ความลับความแจ้งไม่มี มีอยู่กับความทำ ทำที่มีดีเป็นการทำ ทำดีเป็นดีทำชั่วเป็นชั่ว ในที่มีดีที่แจ้งเสมอกันหมด นี่ละตราของธรรมเป็นอย่างนั้น ตราของบาปของกรรมของบุญของกุศลเป็นอย่างนี้ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับที่มีดีที่แจ้ง อย่างเขาไปฉกไปลักไปปล้นไปสะดมตีชิงวิ่งราว ตระบัดยกยกอะไร หรือโกงบ้านโกงเมืองกินบ้านกินเมืองว่าไม่มีใครเห็น ตัวเองนั้นเป็นตัวเห็นตัวทำจะไปไหน ก็ตัวนี้เองตัวมันจะจมจะเป็นตัวไหนไป จะเลยศาสดาไปไหน

นี่ละกิเลสตัวมันหลอกโลกให้ลืมนื้อลืมนตัวจนจะจมทั้งเป็น ๆ อยู่เวลานี้ คนประเภทนี้ดูหัวใจมันก็รู้ มันจะเอาความเย็นมาจากที่ไหน ด้วยการคดโกงรีดไถประเภทต่าง ๆ จากผู้อื่นผู้ใดหรือส่วนใดก็ตาม คือสร้างพินสร้างไฟเผาตัวเอง ไม่มีใครรู้มันก็รู้ ในตัวเองเป็นผู้สร้างตัวเองไฟ แล้วบาปกรรมมันก็เผาอยู่ที่หัวใจ ๆ ตัวเอง พอลมหายใจขาดนี้เปลี่ยนภพปั๊บปุ๊บผิงเลย ธรรมชาติของจิตนั้นสำเร็จแล้วด้วยบาปด้วยบุญอยู่ในนั้นหมดแล้ว ไม่ได้ไปหาเอาตามธาตุตามขันธนั้นนะ มันอยู่ในจิตหมดแล้ว สร้างดีสร้างชั่วอยู่ในนั้นหมดแล้ว ท่านจึง กมฺมสฺสโกมฺหิ กรรมเป็นของตัวเองจะแยกให้ใครไม่ได้เลย เป็นของผู้มันโดยถ่ายเดียว ให้พากันจำเอานะ พอตายแล้วก็ผิงเลย นรกไปไหนไม่ต้องถาม ถามหาอะไรประสาลมปาก ความสำคัญของกิเลสหลอกต่างหาก ความจริงไม่ได้เป็นอย่างความสำคัญของกิเลสนะ ความจริงคือธรรม มีอย่างไรเป็นอย่างนั้น ๆ

พระพุทธเจ้าสอนทุกองค์สอนอย่างนี้ทั้งนั้น พวกเราจึงจะต่อต้านหาญทำทุกอย่างหรือ ฝืนพระพุทธเจ้าตลอดเวลาหรือ ให้ฟังบ้างนะถ้าอยากมีเส้นเกาะเส้นยึดพอผ่านพ้นไปได้ ถ้าไม่ฟังธรรมพระพุทธเจ้าไม่มีนะผิงลงเลย ถ้าธรรมพระพุทธเจ้าจะมีบุญมีกรรมติดตัวเอง ความดีความชอบอันนี้จะลากเราออกจากกองทุกข์ ถ้าไม่มีอันนี้มีแต่กิเลสอย่างเดียวลากผิงลงไปเลยนะ นี่ละเราสงสารโลกนะ เฒ่าแก่มาเท่าไร ๆ แทนที่จะอ่อนลงในการแนะนำสั่งสอน ก็อำนาจของจิตที่เมตตานั่นแหละมันทำให้เป็นผิง ๆ เดียวนี้กำลังจะตายแล้วแก่ขนาดไหน แต่กิริยามารยาทเหมือนจะกั๊กจะฉีกฟังเอาซิ

เราเป็นลูกชาวพุทธอย่าทำทนายพระพุทธรูปนะ ศาสดาองค์เอกทุกพระองค์ไม่มี ยิ่งหย่อนกว่ากัน คำว่าเอกนี้เสมอกันหมดเลย เราอย่าไปทำทนาย ให้ตั้งหน้าตั้งปฏิบัติ เราเป็นวาสนาอันดีงามแล้วเราได้มาบำเพ็ญตัวในวัดในวา นี่เป็นโอกาสอันดี อย่างอื่น ก็เลสเอาไปถูกลงเสียมากต่อมาก นี่เป็นโอกาสที่เราจะมาประพฤติปฏิบัติศีลธรรม ให้ อุตส่าห์ชวนชวายนพยายามบำเพ็ญภาวนา มันดี้อ เออ ฟาดมัน มันดี้อเราก็ดื้อชิ ดื้อกิเลส กับดี้อธรรมมันพืดกันได้นะ ดี้อทางหนึ่งดี้อกิเลส ทางหนึ่งดี้อธรรมตีหัวกิเลส มันก็มีวัน ชนะกันได้ ๆ ถ้ากิเลสดี้อเท่าไรเรายิ่งหมอบ ๆ แล้วตายนะ ไม่มีวันฟื้นคนประเภทนั้น วันนี้อยู่เพียงเท่านั้นนะ อย่าพูดมากนัก มันมากหรือไม่มากก็ไม่รู้แหละ เอาจนหมดลม

มาจากโรงพยาบาลบ้านแท่น มารับรถครับ

โทรไปบอกแล้วไม่ใช่หรือ นั้นละครรถเอามาแล้ว บ้านแท่นมาถึงแต่ที่ภูเรือยังไม่มา ลังพร้อมกัน ๒ คัน ๆ นี้มาก่อนอยู่นั้นละ ไม่พูดมากละ เอานี้กัญแจ แล้วหาของใส่รถ ด้วยนะ (ใส่แล้วครับ)ใส่แล้วเหอ เออ อย่างนั้นละ โรงพยาบาลไหนมาก็ตามใส่ให้เต็ม รถ ๆ ไปทั้งนั้น นี้มารับรถไปก็ใส่ของให้เต็มรถไปเลย เต็มน้ำมันให้เต็มไปพร้อม ๆ อันนี้ยังภูเรือ ๆ ก็คงจะจวนแล้ว เมื่อก่อนซินนี้ให้ไฟฟ้าทางพนมสารคาม แปะตรีว อันนี้ บอกว่าล้านสอง เราเลยเข้าไปมันล้านสองจริง ๆ เหอ ถ้าว่าเป็นล้านสองแสนหรือ เป็นล้านสองกับสามบาท สามบาทนี้จะต้องคิดดอกให้เต็มเหนี่ยวเราว่าอย่างนั้น เขารับ รองว่าเพียงล้านสองเท่านั้นว่าอย่างนั้น เออ อย่างนั้นไม่คิดดอก

นี่ตกลงให้เขาแล้วนะ อันนี้เขาเคยขอเราแล้ว หมอคนนี้เคยอยู่ที่ตอนตล จังหวัดมุกดาหาร เราได้ให้เครื่องนี้แล้วเขาย้ายไปอยู่ที่พนมสารคาม เขามาเมื่อ ๒ วันนี้ เขาเลยมาขอนั้นอีก ทางนั้นมี ๙๐ เตียง อู๊ย อ้างสูงขึ้นเรื่อยนะทางนี้ไม่มากทางนั้นมี ๙๐ เตียงขาดไปนี้รู้สึกขาดมาก เข้าทำดี เราก็เลยให้ถามราคาว่าประมาณเท่าไร ที่ แรกดูเหมือนสูงกว่านั้น เรบอกไม่เอาอย่างนี้แหละเราจะตายแล้ว พูดไปพูดมาว่าไม่ เลยล้านสองแหละว่าอย่างนั้น เราก็เลยหันมาพิจารณาอีก ที่แรกมันสูงกว่านั้น ทำไมจึง พูดอย่างนี้ละ เขาบอกว่าความแน่นอนเพื่อนบอก แน่นอนคือล้านสองเขาจะเอาให้ได้ ล้านสอง เลยตกลงเอาให้ ล้านสองเกินไปสามบาท สามบาทนี้ต้องคิดดอกเบี้ยแพงที่สุด เลย คิดมากกว่าต้นเราว่าอย่างนั้นนะ ไม่เกินเขาว่าอย่างนั้น ถ้าว่าเกินมันจะไม่ได้เข้าใจ ไหมละ เขาบอกไม่เกินเราก็เลยให้

นี่ให้เขาติดต่อทางหมออ้วน เขาจะตกลงกันทางไหนใครจะเป็นคนสั่ง ให้หมอ ต่อหมอไปปรึกษาตัวเอง เพราะหมออ้วนเป็นคนติดต่อกันตลอดเวลาเกี่ยวกับเรื่องสั่ง เครื่องมือแพทย์ต่าง ๆ เมื่อเวลาเขาไปพบกันแล้วเขาอาจจะตกลงกันให้ทางไหนสั่งเอง ก็ได้ เพราะสั่งไปไหนบิลก็ต้องมาที่นี่ มันไม่ไหวนะเรา ไม่ไหวจริง ๆ หนักมากเป็นประ

จำเลย มาทุกแห่งทุกมุม เมื่อวานนี้ก็ดูเอา ดูด้วยไม้ให้ด้วย พวกนี้มันนอนใจเกินไปแล้วนะ คือไม่รู้ตัวนอนใจเสียมาก จะมีเสียงอะไรพวกนักเรียนกับครูอะไรที่ไหนก็มาขออะไรกับเราไปเลี้ยงกัน ใส่เอาเสียเปรี้ยว ๆ เลย พวกนี้มันลืมหืมตาขนาดนี้นะ มันเห็นว่าหลวงตานี้เป็นส้วมเป็นถ่านมาโถยเอาเมื่อไรก็ได้ มันคิดว่าอย่างนั้นนะ ใส่เปรี้ยว ๆ แล้วก็เมรุอะไรที่นั่นทางเดียวกัน เงินยังไม่พอเมรุ ไม่พอแต่ก่อนมันมาสร้างเอาอะไรมาสร้าง มันมีมันถึงมาสร้างได้ เวลาไม่พอทำไมจะหาไม่ได้ ไม้ให้ทั้งสองเลยนั้นเห็นไหม

บทเวลาจะเอา ไม้ให้ทั้งสองเลย มันจะลืมหืมตาพวกนี้ เราไม่ได้เสียตายเงิน เราเสียตายหัวใจคนมันต่ำลงไปโดยลำดับ อะไรฟังแต่ผู้อื่น อะอะก็มาฟังผู้อื่น ๆ เหล่านี้ไม่สมควรฟังผู้อื่นเลย หาในวงบ้านเจ้าของได้เราว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ให้บอกเลย ไล่กลับไปด้วยดูด้วยนะเมื่อวานนี้ เห็นไหมละ มีเหตุมีผลทุกอย่าง หากจำเป็นจริง ๆ ก็ให้อย่างที่เขาวานี้ ล้านสองล้านสามยังให้เห็นไหมละ มีความจำเป็น ไฟนี้มันเกี่ยวโยงกันไปหมดโรงพยาบาล ซึ่งเราเคยได้ให้เขาตั้งแต่โรงพยาบาลดอนตาล ไฟอย่างเดียวกันนั้นะ มันไม่มีเรากี่เลยให้ ราคาแพงเหมือนกัน นี่เขาย้ายไปอยู่พนมสารคาม ทางนั้นก็ ๙๐ เที่ยงก็ยิ่งจำเป็นกว่านี้มาขอ เรากี่เลยให้ไปอีก เรื่องราวมันเป็นอย่างนั้นละ

อยู่ ๆ มาขออย่างไม่มีเหตุมีผลไม่ได้นะกับเรา จะเล็งดูหัวใจคนด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา มาขอด้วยความนอนใจ มาขอด้วยความลืมหืมตาไม้ให้นะ ขอด้วยความจำเป็นจริง ๆ ถึงไหนถึงกัน พออุโถเอากันเลย แน่เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าแบบที่วานอนใจ ๆ ลืมหืมตาไม้ให้นะ มันจะทำคนให้นอนใจมากเข้าไปกว่านั้นอีก เราไม่ยอมส่งเสริมอย่างนั้น ให้พยายามนะพี่น้องทั้งหลาย ให้ทุกคน ๆ หนุนกันเข้ามา เฉพาะโครงการช่วยชาติของนี้ได้มีแล้วในธนาคาร ๓-๔ ธนาคารนะ มีอยู่ทั่วประเทศไทยนี้เราได้บอกแล้ว เงินที่เข้ามาเราก็เคยเรียนให้ทราบแล้วว่า เงินสดที่มานี้แบ่งเป็น ๒ ทาง ทางหนึ่งจะหมุนเข้าซื้อทองคำ ทางหนึ่งพอเจ็จงานประชาชนพี่น้องชาวไทยเราทั่วประเทศ เราก็จะแยกไปอย่างนั้น ดังที่เราเคยแยกเคยแจกมาแล้ว แยกมาทางทองคำนี้ก็แยกมาแล้ว ตั้ง ๘ ร้อยล้านมากกว่าที่เราไปช่วยประชาชน

เงินจำนวนนี้ ๘๕๐ ล้านเราเป็นคนถือบัญชีเอง เราไม่ถอนใครจะถอน เราจึงพูดได้เต็มปาก ๘๕๐ ล้าน ๘๐๖ ล้านนี้ตัดเข้ามาทองคำแล้วนี้ ทั้ง ๆ ที่เราประกาศแล้วว่า เงินสดนี้ทั้งหมดฟังซินะ เราจะไม่เอาเข้าคลังหลวง เราจะเอาเข้าเฉพาะทองคำกับดอลลาร์ ส่วนเงินสดทั้งหมดเราจะเอาออกช่วยประชาชนทั่วประเทศ ถึงอย่างนั้นก็ยังอดคิดไม่ได้เห็นไหม เงิน ๘๕๐ ล้านยังตีเข้าไปทองคำเสียตั้ง ๘๐๖ ล้าน ยังเหลือนั้นเพียง ๕๐ ล้าน ที่นี้เงินที่ได้เดือนพี่น้องทั้งหลายนี้ก็แบบเดียวกัน คือเข้ามาเราจะเป็นคนจัดคนแจกพิจารณาเอง หนักเบาเล็กน้อยเราจะพิจารณาเองแล้วแยกแยะเอง เงินเหล่านี้จึง

เป็นได้สองภาค แต่นี้ต่อไปก็จะเป็นสองภาค ภาคหนึ่งแยกเข้าไปทองคำซื้อทองคำ อีกภาคหนึ่งก็ช่วยโลกดังที่เห็นกันนี้ ช่วยไปทั่ว ๆ ไป ออกจากเงินก้อนนี้ กรุณาทราบเอาไว้ ส่วนดอลลาร์กับทองคำนี้เรียกว่าพุ่งเข้าคลังหลวง ไม่มีทางแยกทางปลีกทางแหวะ ส่วนเงินสดนี้แยกตามความจำเป็นดังที่ว่าแล้ว

จึงขอให้ทุกคน ๆ ช่วยกัน ชาตไทยของเราเราไม่ดูแลไม่มีใครดูแลนะ เราย่าไปหวังพึ่งใครนะ ต้องพึ่งชาติไทยของเราด้วยกัน มีมากมีน้อยต่างคนต่างช่วยกัน ๆ แล้วจะหนุนขึ้น ๆ ให้เชือธรรม เก็บเล็กผสมน้อยแล้วจะมากหนุนขึ้นโดยลำดับ ถ้าไม่สนใจแล้วจะเสียนะ นี่เราก็พยายามตะเกียกตะกาย เวลานี้ธาตุชั้นก็ยิ่งอ่อนลง ๆ แต่จิตใจยิ่งห้วงมากขึ้น ๆ เพราะฉะนั้นคำพูดคำจาจึงเด็ดตลอดไปนะ เพราะใจไม่พาอ่อนแอด้วยความเมตตาแล้ว ๆ ดึงลากออกไปด้วยความเมตตา ดึงลากคนนั้นแหละ อย่านอนใจ เมื่อบานทองคำได้ตั้ง ๓ กิโลกว่า เวลานี้ทองคำที่ได้หลังจากการหลอมและฝักคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว เราได้มาใหม่นี้ ๑๔ กิโล ๒๓ บาท ๑๙ สตางค์จำนวนนี้แหละจะเพิ่มขึ้น ๆ พอถึงจำนวนที่ควรหลอม เช่นอย่าง ๔๐๐ กิโลขึ้นไปแล้วจะหลอมเป็นครั้ง ๆ เลย

ในพรรษานี้เราก็ยังไม่แน่ เราอาจจะได้สัตตาหะลงไปกรุงเทพฯ อีกก็ได้ คือกำลังหมุนเงินนี้ออกตามดอกที่มันผ่านพ้นไปแล้ว หมุนไป ๆ ได้เท่าไร หมุนไปได้เท่าไรแล้วจะซื้อทองคำ ๆ เวลาซื้อทองคำได้ตั้งแต่ ๔๐ แท่งขึ้นไปแล้วเราอาจจะได้ลงกรุงเทพฯ เราคิดว่าอย่างนั้นนะ คือไปมอบทองคำ ส่วนดอลลาร์ได้เท่าไรก็ช่างมันเถอะทองคำเป็นหัวหน้าต้องได้ไป แต่อย่างน้อยต้อง ๔๐ แท่งเราถึงจะไป เวลานี้ก็ได้ ๒๐ แท่งแล้วต่อเงิน ๑๐๐ ล้าน อันนี้กำลังพิจารณาถึงเรื่องบัญชีนี้ บัญชีจะถอนได้มากน้อยเพียงไรเราจะไปซื้อทองคำ เราจะทราบตอนนี้ว่าเงินนี้ถอนไปแล้ว ได้เท่าไรไปซื้อทองคำมา เราก็จะทราบว่าได้เท่าไรนั้นแท่ง ๆ ถ้าสมควรจะไปกรุงเทพฯ เราก็จะไปในตอนนี้กลางพรรษา เอาละเลิก

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันทต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd